
A sírás és a harc ideje

By David Wilkerson

November 17, 2008 Ahogy átolvastam az Ószövetséget, a Dávid által állított példa igen megerősítette hitemet. Hatalmas nehézségek támadtak erre az emberre, saját életét a hozzá legközelebb állók fenyegették. Elámultam Dávid elszántságán, hogy az üldözések idején is Isten szavát akarta hallani.

Íme a helyzet: Dávid és 600 fős álló hőséges csapata Saul király elöl menekült, aki megpróbálta megölni őt. Egyszer a kis sereg letáborozott egy Ciklág nevű városban, és a családjukat ott hagyták. Innen mentek harcolni, biztonságban hátrahagyva feleségeiket és gyerekeiket.

Az egyik csata után Dávid és hadserege elindultak a táborba, ami három napig tartó útra volt, amikor a város az amálekíták hirtelen megtámadták. Ez az ádáz ellenség elrabolta Dávid és emberei családját és felégették az egész várost. Képzeld el a pillanatot, amikor Dávid serege visszatért: "Amikor Dávid embereivel együtt megérkezett a városba, látták, hogy az föl van perzselve, feleségeiket, fiaikat és leányaikat pedig fogságba vitték." (1Sámuel 30:3)

Ezek a hatalmas emberek elnémultak, amikor felfedezték, hogy mi történt. Annyira váratlan és katasztrófális volt, hogy nem tudták felfogni. Elképzelem őket, ahogy döbbenet és zavartan térferegnek, fájdalmasan felkiáltva: "Hogyan történhetett meg ez? Miért engedte meg Isten?" "Ekkor hangos sírásra fakadt Dávid és a vele levő nép, *míg végre erejük sem volt a sírásra.*" (30:4, kiemelés tőlem).

Ez a kép Dávid életéből azt mutatja, hogy a nehézségek idején megvan az ideje a sírásnak. Az Ige Dávid katonáit "tekintélyes embereknek" ábrázolja, harcedzett férfiaknak, akik nem sírnak. De ez a szörnyű esemény még az erős férfiakat is nagy sírásra indította.

Mindazonáltal ez nem egy kis katasztrófa volt. Nem csak otthonaik, jószágaik és élelmük elvesztése volt az, ami Dávid tekintélyes embereit sírásra készítette; azon hamarosan túltették volna magukat. Sokkal inkább a fenyegetés, ami feleségeikre és gyermekeikre nehezedett, találta szíven őket. Ami pedig ezután következett, még fenyegetőbb volt Dávid számára: "Dávid nagyon szorult helyzetbe jutott: a nép már arról beszélt, hogy megkövezi, annyira el volt keseredve az egész nép a fiai és leányai miatt." (30:6)

Amit ma tapasztalunk a világban, az az Ige szerint "az ÚR bosszúállásának napja, a megtorlás éve Sion perében." (Ézsaiás 34:8) Hiszem, hogy a világban zajló háborgó és kaotikus események közepette Isten leszámol a kapzsisággal, mohósággal és büszkeséggel. Meg vagyok róla győződve, hogy nem engedheti tovább elkövetni a szexuális perverziókat, ami egy egész generáció lelkét rombolná le. Azt is hiszem, hogy az azonos neműek házassága Isten bosszújának egyik gyújtópontja.

Az Ézsaiás által ábrázolt történelmi események telve vannak sírással, félelemmel és rettegéssel. Azonban Isten biztosítékul adta szavát népének Ézsaiáson keresztül: "Erősítsétek a lankadt kezeket, tegyétek erőssé a roskadozó térdeket! Mondjátok a remegő szívűeknek: Legyetek erősek, ne féljete! Íme, jön Istenetek, és bosszút áll, *jön Isten, és megfizet, megszabadít benneteket!*" (Ézsaiás 35:3-4, kiemelés tőlem)

Isten lényegében ezt mondta: "Erősítsétek meg a megfáradtat. Támogassátok aki gyenge közöttetek. Bátorítsátok mindazokat akik félnek és rettegéssel teltek. Mondjátok nekik: 'Ne féljete. Mindezt Isten teszi. Ezen keresztül fogja megőrizni népét. *Azért teszi ezt, hogy megszabadítson benneteket.*'"

Szeretteim, még a legistenfélőbb közöttünk is megtapasztalja a lelke reszketését, a félelem hirtelen elhatalmasodását ha óriási veszély támad. Az ilyen időkben nem bűn a ha hirtelen győtrő aggodalmat tapasztalunk. Valójában amikor Isten ezt az ígét adta Ézsaiásnak, bizonyos akart lenni abban, hogy akiket a félelmetes helyzet teljesen leterhelt, agyon ne nyomja őket. Azt akarta, hogy minden megterhelt, zaklatott szív meghallja: "Ne félj! Légy bátor, mert az Úr népének Megmentője."

A sírás idejének végén eljön a harc ideje. Eljön az idő, amikor minden sírásnak véget kell érnie. Ekkor Isten népének felül kell emelkednie a fájdalmán, minden borzalmas elérzeten, és *vissza kell térnie a harchoz*. Az Újszövetségben a Zsidókhoz írt levél Ézsaiás szavait ismétli: "Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítétek meg, és egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon." (Zsidók 12:12-13)

Az igevers jelentése itt: "Ne maradj a földön. Állj fel és harcolj a hitedért. Gyakorold bizalmadat az Úrban. Ne engedj a fájdalomnak, a reszkető térdeknek. Inkább fuss. Ha megadod magad a félelemnek és aggodalomnak, a hited végül megnyomorodik."

Vizsgáld meg Dávid seregének a nehézségre adott nyomorúságos válaszát. Miután ezek a tekintélyes férfiak abbahagyták a sírást, feldühödtek. Dávidot okolták, amiért engedte a katasztrófát bekövetkezni. Annyira összezavarodtak, annyira elkeseredtek szerencsétlenségük miatt, hogy elkezdtek követeket győjteni, hogy megöljék őt.

Véleményem szerint pontosan így viselkedik az emberek többsége a jelenlegi gazdasági nehézség idején. Sokakat elvakít a bosszúvágy. Jobbra balra fordulnak és azt kérdezzetik: "Ki okozta ezt a válságot? Börtönbe velük mind!"

Jézus minden követőjét sürgetem: Felejtsd el, hogyan jutottunk ide. Felejtsd el, ki a felelős ezért. De legfőképpen felejtsd el saját mi lett volna ha gondolataidat: "Ha ezt vagy azt megtettem volna a pénzügyeim rendben lennének." Ha ragaszkodsz az ilyen gondolatokhoz, a félelmed bosszúvá vagy valamilyen más, nyomorúságos szellemiséggé fajul. Nem! Az Úr más irányt szán az energiáidnak. Igéje azt mondja: "Most itt az idő, hogy a hitedért harcolj!"

Vizsgáld meg Dávid válaszát a nehézségre: *megerősítette magát*. "Dávid azonban erőt kapott Istenétől, az Úrtól". (1Sámuel 30:6) Ahelyett, hogy megadta volna magát a félelemnek, Dávid elhatározta, hogy legyőzi félelmét. Úgy hiszem ezt úgy csinálta, hogy visszaemlékezett azokra a szabadításokra, amelyeket Isten eddig adott neki. Amikor fiatal volt, megölt egy medvét, egy oroszlánt és legyőzte Góliátot. Most visszaemlékezett ezekre a csatákra és a többire, amiket megnyert. Minden győzelem azért volt, mert hite megingathatatlan volt.

Dávid azt mondta: "Szükségem van Isten szavára." Tudta, hogy senki nem tudja felbátorítani - sem a papja, Abiátár, sem a beosztott kapitányai, semmilyen tanácsadó. Dávidnak személyesen annak kellett hallania a szavát, aki megszabadította eddig minden nehézségből, amivel szembekerült.

Szeretteim, ugyanez igaz rám és rátok ma is. Egyszerűen senki nincs a földön, aki megszabadíthatná lelketeket a kétségbeeséstől. Senki nem tud bátorságot önteni belétek a krízis ideje alatt. *Mindannyiunknak Isten nekünk szánt szavát kell hallanunk*. Mint Dávid, arra vagyunk felszólítva, hogy erősítsük meg magunkat azáltal, hogy felidézzük Isten korábbi szabadításait életünkben. Arra is emlékeznünk kell, amikor Isten hatékonyan bizonyult az elmúlt nemzedékek életében is.

Az általunk adott bátorítás csak egy darabig elég. Ha a pásztorodtól hallott prédikáción kenet van,

akkor az életet ad számodra. Isten Igéjének prédikálása mindig bátorítja az Isten szentjeit. Hasonlóan a testületi dicsőítés egy időre emelkedetté tesz. De milyen gyorsan elfelejtjük ezt az emelkedettséget, amikor a vasárnapi Istentisztelet véget ér. Ahogy a hétfő és kedd elmúlik és rossz híreket kapunk, gyakran visszaesünk a félelem és aggodalom fogságába.

Egyszerű napokon el tudom fogadni istenfélő feleségem, Gwen tanácsait. Mindig ott van, hogy egy jó szóval bátorítson, pont azzal, amire szükségem van. Úgy érzek iránta, ahogy Dávid, amikor azt mondta Abigélnek "Lásd, hallgattam a szavadra" (1 Sámuel 25:35) De a dolgok másképp néznek ki nehézség idején. Amikor a hitünket éri fenyegetés - sőt, amikor az életünkre törnek - a házastársak, pásztorok, bölcs barátok tanácsa kevés.

Napjainkban félelmes időkben élünk, csak kevesen láttunk ilyet valaha is. Az igazság az, hogy egyedül egy Istentől kapott személyes útmutatás tud végigvezetni ezeken az időszakokon úgy, hogy kitartsunk a reménységben. Isten pedig mindig hűségesen szólt az Isten népéhez a történelem során.

Az Ószövetségben újra és újra ezt olvassuk "Így szólt az Úr..." Az Ige azt mondja Ábrahámról: "Ezek után az események után így szólt az Úr Ábrámhoz" (1Mózes 15:1) Józsuéről ezt olvassuk: "az Úr szava szerint, ahogyan megparancsolta Józsuéna" (Józsué 8:27) Ugyanígy történt Dáviddal és a prófétákkal. Ezt olvassuk róluk: "Így szólt hozzájuk az Úr..."

Ami Isten népét illeti ma, számunkra itt van a bennünk lakozó Szent Szellem, hogy a menny üzenetét átadja számunkra. Rajta keresztül Isten vígasztaló, gyógyító, vezető szava elérhető mindazoknak, akik bíznak benne.

Vizsgáljuk meg a Dávidot követő 600 katonát. Hallották Isten szavát, amelyet a vezetőjüknek adott. De ezeknek a szavaknak minden egyes katonához személyesen is kellett szólnia. Olyannak kellett lennie, amelyet Isten az Isten szellemüknek jelentett ki, hogy Isten is harcolni tudjanak.

Ma is, úgy hiszem, minden hívő számára az az igazi kihívás, hogy ragaszkodjanak az Szentíráshoz, amíg Isten ígéretei szinte kiemelkednek a lapokról *személyesen az Isten számukra*. Ezt onnan tudhatjuk, hogy megtörténik, amikor halljuk a Szellem nyugodt, halk hangját suttogni: "Ez az ígélet a tiéd. Ez Isten Igéje számodra, hogy nem veszít szem előled nehézségeidben."

Meg vagyok róla győződve, hogy nem vívhatod meg a hit harcát anélkül, hogy hallottad volna Isten *számodra* adott megnyugtató hangját.

Dávid felbátorodott, visszatért a harchoz és azonnal hitből cselekedett. Amikor Dávid visszaszerezte a harci szellemét, elküldetett az ún. efódot. Ez egy olyan öltözék volt, amelyben volt két kő, amit a pap mellvértjén viseltek. Esetenként Isten az efódon keresztül szólt. Dávid pedig elhatározta, hogy Istentől vár útbaigazító szót.

"Ezt mondta Dávid Ebjátár papnak, Ahimelek fiának: Hozd ide az efódot! *És Ebjátár odavitte Dávidnak az efódot.* Dávid pedig megkérdezte az Urat: Üldözsem-e azt a rablócsapatot? Utolérem-e őket?" (1Sámuel 30:7-8, kiemelés tőlem)

Nézzük meg mit tett itt Dávid. Miután sírt, és visszatért a harci kedve, ez a férfi a térdeire ereszkedett. Az Úr szava útbaigazította ahogy szükséges volt: "Isten pedig így felelt neki: *Üldözd*, mert biztosan utoléred, és még kiszabadíthatod őket." (30:8, kiemelés tőlem). Isten irányadása Dávidnak a következő volt: "Folytasd. Győzni fogsz." Más szavakkal: "Folytasd a harcot!"

A következő versben ezt olvassuk: "Akkor elment David hatszáz emberével együtt." (30:9) David azonnal cselekedett Isten szava szerint. Azonban azon csodálkozom, vajon honnan tudta David, hogy merre induljon? Milyen irányba menjen, hogy mindenkit megtaláljon?

gy hiszem, Davidnak egy hang suttogta: "Ez az az t, erre menj." Szeretteim, ránk is igaz ugyanez. Sok gyülekezetben éneklik a felemel gospel dalt: " készítő az utamat" s az Urunk valóban ezt teszi. Látjátok, megvan a terve mindannyiunk számára mielőtt az aktuális nehézség bekövetkezik. A terve pedig most is működik még akkor is, amikor ezzel a zrzavarral nézünk szembe.

Meg vagyok győződve arról, hogy David újra és újra elismételte magában: "*Kiszabadthatod ket.*" David jól tudta, hogy nem fogja a házát visszakapni Cikliban. Egyik katonája sem fogja visszakapni otthonát, kertjét, tulajdont. Ezek a dolgok mindörökre elvesztek. Tehát a "minden", amit vissza fognak szerezni, az a *családjuk biztonsága*.

Látod a párhuzamot a saját korunkkal? Ezek az emberek nem egy elmúlt életmódot akartak visszaszerezni. Nem arra készültek, hogy visszatérjenek az addigi nyugodt, békés napokhoz, amelyek olyan kellemesek voltak azelőtt. Azok a "régi szép idők" immár a mltt.

Nem ez izgatta Davidot és 600 bátor embert. Csak a családjaikkal törődtek - csak az számított - hogy biztonságban legyenek. Ezután majd sátrakban kellett lakniuk a felesgeikkal és gyermekeikkel. De Isten biztosította őket arról, hogy mind biztonságban lesznek.

Isten nem mondta el Davidnak, hogy hogyan fogja megszabadítani Davidot és családját. Szeretteim, Isten nem fogja elmagyrzni nekünk, hogy hogyan fog gondoskodni szeretteinkrl. Nem fogja megmutatni, hogy hogyan vigyáz rnk a legrosszabb időkben. Az  tji annyira szokatlanok, elkpzeldhetetlenek, hogy egy élet is kevés lenne megérteni.

Ami Davidot illeti, a szabadítás egy szokatlan forrásból jött.: egy haldokló fiatal egyiptomitl. Ez a szolga félholt volt amikor David rátalált a pusztában, megetette és megittatta. Amikor David megkérdezte a fiatalembert: "Ki vagy te?", azt hiszem Isten ezt suttogta: "David,  a te szabadtsod." Milyen szokatlanok, milyen csodálatosak az  tji! Itt ez a félholt egyiptomi fiú, aki megmutatja David serege számára az ellenség tborhelyt. Röviden, Isten egy névtelen fit használt arra, hogy elvezesse népét visszaszerezni mindent.

Befejezésül hadd idézzem az Ézsaiás 35:4-et: "Mondjátok a remegő szívűeknek: Legyetek erősek, ne féljetek! me, jn Istenetek, és bosszút áll, jn Isten, és megfizet, megszabadít benneteket!"

Mialatt a világ ítélet alatt áll - amikor minden gy tűnik, hogy kiesik az irányítás alól - Isten éppen bennünket ment meg. A kaotikus világ eseményeit használja fel arra, hogy megváltást hozzon. Hűségesen megmenti és megtartja a népét minden csapás alatt.

Szerzői jogi/sokszorosítási feltételek: Ez az adatállomány/kiadvány a World Challenge, Inc. kizárólagos tulajdona. Az olvasó személyes használatára illetve családtagok és barátok számára teljes terjedelmében kinyomtatható. Semmilyen módon nem megváltoztatható vagy szerkeszthető t és valamennyi erről az adatllomnyrl/kiadványról készült másolatnak tartalmaznia kell ezt a szerzői jogi figyelmeztetést. Ez az anyag nem terjeszthető és továbbítható nyilvánosan/elektronikusan semmilyen honlapra, weboldalra vagy FTP oldalra kivéve: worldchallenge.org, davidwilkerson.org vagy tscpulpitseries.org.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771